

Tres que són clau

Llevat dels molt optimistes, segurament pocs aficionats del Girona FC esperaven que ahir l'equip sortís amb un bon resultat de Montjuïc. De fet, l'opinió majoritària era que amb no prendre mal, la gent es conformava, perquè a l'hora volia dir que se seguia la línia de recuperació marcada en els darrers encontres. I això és va aconseguir amb escreix, fins al punt que és injust que no es puntues davant el Barça a l'Estadi Olímpic Lluís Companys. Però ara el veritablement important són els tres encontres que l'equip té per davant. Oviedo a casa, Getafe a fora i Alabès de nou a Montilivi són partits claus. És d'obligada victòria el matx contra l'Oviedo, que arribarà amb entrenador acabat d'estrenar i amb les mateixes urgències que l'equip de Michel. Igual de rellevant serà al cap de quinze dies la visita de l'Alabès i pel mig caldria buscar alguna cosa en el desplaçament a Getafe. Numèricament, un mínim de cinc o sis punts dels nou que estaran en joc seria bo; un quatre de nou seria el mínim exigible i tot el que estigui per sota d'això auguraria uns mesos complicats de pair, perquè els números serien terrorífics. De fet, tot i la bona imatge de les darreres setmanes, ara mateix els números ja son per espantar a tothom, perquè els de Michel es queden amb només sis punts de vint-i-set possibles, que son la pitjor puntuació feta a aquestes alçades en les divuit temporades que l'equip porta a la LFP. Fins ara els pitjors registres eren set punts en la campanya 09/10 -va costar la destitució de Cristòbal Parralo-, i en la 11/12 amb Raül Agné. Per contra, els números actuals no estan massa lluny dels vuit punts que fa tres anys tenia l'equip en la seva tornada a Primera i al final es va lluitar per Europa. Hi ha temps, però no en sobra tampoc.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2025/10/19/tres-son-clau-122768205.html>